

Rom stadfæster synet – nummer fem

Afdækning af de gentagne profetiske stridsspørgsmål i adventismen: Forståelsen af dit folks røvere

Jeff Pippenger
2024-08-09

I den sidste artikel identificerede vi seks profetiske stridslinjer, som har forekommet i adventismens historie fra den milleritiske tidsperiode og frem til i dag. Jeg hævder, at den første og den sidste strid om »dit folks røvere« i vers fjorten i Daniel kapitel elleve er profetisk identiske. Milleritterne forstod »røverne« som Rom, og protestanterne lærte, at »røverne« var en syrisk konge ved navn Antiochus Epifanes.

Og i de tider skal mange rejse sig mod Sydens konge; også volds mændene blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11,14.

Begyndende med vers ti og fortsættende gennem vers femten skildres en krig mellem Egyptens og Syriens riger. Egypten er i afsnittet sydens konge, og den syriske konge fremstilles som nordens konge. Vers ti angiver det, som historikerne kalder begyndelsen på den fjerde syriske krig i 219 f.Kr.; vers elleve og tolv skildrer slaget ved Raphia i 217 f.Kr. og dets eftervirkninger. Dernæst angiver vers tretten til femten slaget ved Panium i 200 f.Kr. I vers ti til femten er den syriske konge Antiochus Magnus, hersker over det seleukidiske imperium.

Vers ti repræsenterer den historie, hvor Antiochus Magnus indleder en krig for at generobre det territorium, som år tidligere var blevet taget fra det seleukidiske rige. I verset generobrer han det tabte territorium i 219 f.Kr., men han indstiller midlertidigt sine angreb og søger at samle sin militære styrke igen. Han havde genervundet herredømmet over det tabte territorium og nået helt frem til Egyptens grænse, det sydlige rige, som blev styret af ptolemærdynastiet. Mellem 219 f.Kr. og 217 f.Kr. lagde både sydens konge og nordens konge planer for det forestående slag ved Raphia.

Slaget ved Raphia fandt sted i 217 f.Kr., og det sydlige rige, Egypten, som blev regeret af Ptolemæus, sejrede over den syriske konge Antiochus Magnus, nordens konge i den profetiske passage. Dernæst, i vers tretten til femten, sytten år senere i 200 f.Kr., gik Antiochus Magnus, som da havde indgået en alliance med Filip af Makedonien, i krig med Egypten i slaget ved Panium. Det sydlige rige, Egypten, havde da en barnkonge på fem eller seks år, og Antiochus Magnus og Filip kunne ikke modstå at udnytte Egyptens barnkonge, og Antiochus Magnus sejrede i slaget ved Panium. De tre vers, som fremstiller slaget ved Panium, indeholder vers fjorten, hvor en ny magt indføres i den profetiske fortælling.

Dit folks røvere er en anden magt end den egyptiske konge i syd, eller den seleukidiske konge i nord, eller Filip, den makedonske hersker. Milleritterne erkendte, at Rom er dit folks røvere. Et af de hebraiske rodord, som oversættes med „røvere“, betyder den, der sønderbryder. Det hedenske Rom fremstilles i profetien som den magt, der skulle sønderbryde.

Derefter så jeg i nattesynene, og se, et fjerde dyr, frygteligt og forfærdeligt og overmåde stærkt; og det havde store jerntænder: det åd og sønderbrød og nedtrådte resten med sine fødder; og det var forskelligt fra alle de dyr, der havde været før det; og det havde ti horn. Daniel 7,7.

Når Uriah Smith kommenterer røverne, citerer han en historiker, som påpeger, at røvere repræsenterer nedbrydere.

„En ny magt indføres nu, — ,dit folks røvere‘; bogstaveligt, siger biskop Newton, ,dit folks sønderbrydere‘. Langt borte ved Tibers bredder havde et rige næret sig med ærgerrige planer og mørke anslag. Lille og svagt i begyndelsen voksede det med forunderlig hurtighed i styrke og kraft, idet det varsomt rakte ud snart her, snart der for at prøve sin dygtighed og afprøve styrken i sin krigerske arm, indtil det, bevidst om sin magt, dristigt løftede sit hoved blandt jordens nationer og med uovervindelig hånd greb roret over deres anliggender. Fra nu af står Roms navn på historiens blad, bestemt til gennem lange tidsaldre at beherske verdens anliggender og udøve en mægtig indflydelse blandt nationerne lige til tidens ende.“

„Rom talte; og Syrien og Makedonien opdagede snart, at der var ved at ske en forandring med udseendet af deres drøm. Romerne greb ind til fordel for den unge konge af Egypten, besluttet på, at han skulle beskyttes mod den undergang, som Antiochos og Filip havde planlagt. Dette var i 200 f.Kr. og var et af romernes første vigtige indgreb i Syriens og Egyptens anliggender.“ Uriah Smith, Daniel og Åbenbaringen, 257.

Forudsigelsen, der fremsættes i versene, blev opfyldt i løbet af omtrent tyve år fra 219 f.Kr. til 200 f.Kr., men profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede.

"Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profetiske tale er gældende for os. 'Men alt dette hændte dem som forbilleder, og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem tidernes ende er kommet.' 1 Korintherbrev 10:11. 'Det blev dem åbenbaret, at det ikke var sig selv, men os, de tjente med det, som nu er blevet forkyndt for jer af dem, der har prædiker evangeliet for jer ved Helligånden, udsendt fra himlen; dette længes englenerne efter at skue ind i.' 1 Petersbrev 1:12...."

”Bibelen har samlet og sammenbundet sine skatte for denne sidste generation. Alle den gammeltestamentlige histories store begivenheder og højtidelige handlinger er blevet og bliver gentaget i menigheden i disse sidste dage.” Selected Messages, bog 3, s. 338, 339.

Selv om Daniel ikke levede i den tyveårige tidsperiode, vi betragter, oplyser inspirationen gennem Søster Whites skrifter os om, at en stor del af den historie, der er nedtegnet i Daniel elleve, skal gentages i den endelige opfyldelse af Daniel elleve.

„Vi har ingen tid at spille. Trængselstider ligger foran os. Verden er sat i bevægelse af krigens ånd. Snart vil de trængselsscener, der er omtalt i profetierne, finde sted. Profetien i Daniels ellefte kapitel er næsten nået til sin fuldstændige opfyldelse. Meget af den historie, der har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget.“ Manuscript Releases, nummer 13, 394.

Vers ti til femten i Daniel elleve fremstiller de sidste dages historie, som leder frem til den snart kommende søndagslov, for vers seksten angiver, hvornår Rom for første gang erobrede det „herlige land“.

Men den, som drager imod ham, skal gøre efter sin egen vilje, og ingen skal kunne stå ham imod; og han skal stå i det herlige land, som ved hans hånd skal fortæres. Daniel 11,16.

Daniel anvender udtrykket „det herlige land“ to gange i sine skrifter. Den første er vers seksten, da det bogstavelige hedenske Rom erobrede Judas bogstavelige herlige land.

„Skønt Egypten ikke kunne stå sig imod Antiochos, kongen i nord, kunne Antiochos ikke stå sig imod romerne, som nu kom imod ham. Ingen riger var længere i stand til at modstå denne fremvoksende magt. Syrien blev erobret og lagt til det romerske rige, da Pompejus i 65 f.Kr. berøvede Antiochos Asiaticus hans besiddelser og gjorde Syrien til en romersk provins.“

„Den samme magt skulle også stå i det hellige land og fortære det. Rom blev forbundet med Guds folk, jøderne, ved en alliance i 162 f.Kr., fra hvilken dato det indtager en fremtrædende plads i den profetiske kalender. Det erhvervede dog ikke herredømmet over Judæa ved egentlig erobring før 63 f.Kr.; og da på følgende måde.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Det andet vers, hvor Daniel benytter udtrykket »det herlige land«, er vers enogfyrre.

Han skal også trænge ind i det herlige land, og mange lande skal blive styrtet; men disse skal undslippe af hans hånd, nemlig Edom og Moab og de fornemste blandt Ammons børn. Daniel 11:41.

Vers enogfyrre følger naturligvis efter vers fyrre, og vers fyrre begynder med ordene: „og ved endens tid“. I The Great Controversy identificerer Søster White 1798 som „endens tid“, så vers enogfyrre angiver den historie, der følger efter endens tid i 1798.

„Men ved endens tid, siger profeten, »skal mange fare omkring, og kundskaben skal blive stor.« Daniel 12:4.... Siden 1798 er Daniels bog blevet åbnet, kundskaben om profetierne er blevet større, og mange har forkyndt det højtidelige budskab om den nært forestående dom.“ The Great Controversy, 356.

Det herlige land i vers enogfyrre er ikke det bogstavelige oldtidens Juda, men det åndelige, moderne Juda. De Forenede Stater er det åndelige, moderne Juda, og vers enogfyrre identificerer den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater.

Dog var det åndelige ikke det første, men det naturlige; derefter det åndelige. 1 Korintherbrev 15,46.

Denne søndagslov er forbilledet i vers seksten, for »meget af den historie, der har fundet sted« i opfyldelsen af Daniel elleve, skal gentages. Vers ti til og med femten i de sidste dage repræsenterer den historie, der går forud for og leder frem til søndagsloven.

Kongen i nord i disse fem vers, såvel som kongen i syd, som blev opfyldt ved den seleukidiske konge Antiochus Magnus og de egyptiske konger i det ptolemæiske rige, er forbilleder på magter,

som er centrum for den historie, der fører frem til den snart kommende søndagslov. Disse vers identificerer historien om de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse, for vers ti identificerer Sovjetunionens sammenbrud i 1989 og vers seksten den snart kommende søndagslov.

Kristus understreger disse vers ved at sammenstille vers ti med vers fyrre og vers seksten med vers enogfyrre. Den direkte henvisning til det bogstavelige herlige land, som er et forbillede på det åndelige herlige land i vers enogfyrre, udgør afslutningen på de seks vers, og vers ti er begyndelsen.

Ligesom Kristus sørgede for, at vers seksten har en direkte forbindelse med vers enogfyrre, således har også vers ti en direkte forbindelse med vers fyrre. Udtrykket i vers ti, „vælde frem og trænge igennem“, er den identiske hebraiske vending, som i vers fyrre er oversat med „vælde frem og fare videre“. Vendingen forekommer kun ét andet sted i Skrifterne, men dér er den oversat lidt anderledes end i vers ti og vers fyrre. Alligevel er det den samme hebraiske vending.

Og han skal trænge ind i Juda; han skal oversvømme og skylle hen over, han skal nå lige til halsen; og hans udspændte vingers bredde skal fylde dit lands vidde, o Immanuel. Esajas 8:8.

Esajas' „oversvømme og gå over“ er det samme som vers ti's „oversvømme og drage igennem“ og vers fyrre's „oversvømme og gå over“. Mere end dette beskriver hvert af de tre vers et angreb fra nordens konge mod sydens konge. I Esajas angreb den nordlige konge af Assyrien, Sankerib, Juda, Israels sydlige rige. I vers ti angreb Antiochos Magnus, den nordlige konge af det seleukidiske rige, Egyptens sydlige kongerige. I vers fyrre angreb nordens konge, pavemagten, som havde modtaget et dødeligt sår ved begyndelsen af vers fyrre, den sydlige ateistiske magt, Sovjetunionen. Hvert vers repræsenterer den samme profetiske struktur af en konflikt mellem nordens og sydens konger, og i hvert vers „oversvømmer og går“ den nordlige konge „over“.

Esajas vidnesbyrd og vers ti fastslår begge, at når den nordlige konge angriber, standser han, før han trænger ind i det sydlige riges hovedstad. Sankerib førte sin krig helt til Jerusalems mure, og ikke videre. I 219 f.Kr. kom Antiochus Magnus til Egyptens grænse og standsedes. Dernæst tabte han slaget ved Raphia, som fandt sted to år senere, i 217 f.Kr. Sankerib kom til Jerusalems mure og tabte slaget, idet Gud greb ind.

Derfor siger Herren således om Assyriens konge: Han skal ikke komme ind i denne by, ej heller skyde en pil derind, ej heller rykke frem imod den med skjold, ej heller opkaste en vold imod den. Ad den vej, han kom, skal han vende tilbage, og han skal ikke komme ind i denne by, siger Herren. Thi jeg vil beskærme denne by og frelse den for min egen skyld og for min tjener Davids skyld. Og det skete samme nat, at Herrens engel drog ud og slog i assyrernes lejr et hundrede og fem og firs tusinde; og da man stod tidligt op om morgenen, se, da var de alle døde lig. Så brød Sankerib, Assyriens konge, op og drog bort og vendte tilbage og blev boende i Nineve. Og det skete, mens han tilbad i sin gud Nisroks hus, at hans sønner Adrammelek og Shareser slog ham ihjel med sværdet; og de undslap til Armeniens land. Og hans søn Esarhaddon blev konge i hans sted. 2 Kong. 19,32–37.

I 1989 fejede nordens konge Sovjetunionen bort, men han overvandt ikke Sovjetunionens hovedstad. Rusland blev stående. Det næste slag, forbilledliggjort i vers elleve og tolv, var slaget

ved Rafia, som også blev forbilledliggjort ved omstyrtelsen af Sankeribs hær og hans efterfølgende død, hvilket betegner en sejr for sydens konge, som var Juda i Sankeribs vidnesbyrd, og Rafia i Antiochus Magnus' vidnesbyrd.

Vers ti giver en direkte forbindelse til vers fyrre, og vers seksten giver en direkte forbindelse til vers enogfyrre. Vers ti til seksten repræsenterer historien fra 1889 og frem til søndagsloven. Verset repræsenterer en skjult historie i vers fyrre, som begynder med Sovjetunionens sammenbrud i 1889 og fortsætter frem til søndagsloven. Vers ti forbinder også direkte de »syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve med den skjulte historie, men denne sandhedslinje ligger uden for det, vi her fremlægger.

I Millerite-historien opstod den første af seks primære stridsspørgsmål inden for adventismen vedrørende den korrekte identifikation af Rom, og den drejede sig om, hvem røverne i vers fjorten repræsenterede. Protestanterne fastholdt, at de repræsenterede Antiochus Epifanes, og Milleriterne identificerede dem som Rom. I adventismens sidste stridsspørgsmål vedrørende den korrekte identifikation af Rom drejer det sig ligeledes om røverne i vers fjorten. Én gruppe, repræsenteret ved Milleriterne, fastholder Milleriternes grundlæggende forståelse, som blev stadfæstet af Profetiens Ånd.

„Jeg har set, at 1843-diagrammet blev ledet af Herrens hånd, og at det ikke skulle ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74.

Det hellige diagram identificerer stridsspørgsmålet med angivelsen 164 f.Kr.

„164 Antiokus Epifanes' død, som naturligvis ikke rejste sig mod fyrsters Fyrste, eftersom han havde været død i 164 år, før fyrsters Fyrste blev født.“

Henvisningen til den strid på det hellige kort repræsenterer den eneste sandhed, som er fremstillet på det hellige kort, og som ikke er baseret på et profetisk skriftsted fra Guds Ord. Derved identificerer den et vejmærke, ikke i bibelsk historie, men i adventhistorien, og „det bør ikke ændres“, for striden identificerer, hvordan det profetiske syn stadfæstes. At forkaste den grundlæggende sandhed er samtidig at forkaste autoriteten i Profetiens Ånds stadfæstelse af det hellige kort.

„Satans allersidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd uden virkning. 'Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde' (Ordsprogene 29,18). Satan vil virke snedigt, på forskellige måder og gennem forskellige redskaber, for at røkke tilliden hos Guds restfolk til det sande vidnesbyrd. Han vil indføre falske syner for at vildlede og vil sammenblande det falske med det sande, og således vække folks afsky, så de vil betragte alt, hvad der bærer navnet syner, som en form for fanatisme; men oprigtige sjæle vil ved at sammenholde det falske og det sande blive i stand til at skelne mellem dem.“ Selected Messages, bog 2, 78.

Den sidste strid fra „dit folks røvere“ er den samme som den første, og uden en forståelse af det symbol, som stadfæster synet, „går folket til grunde.“ De „går til grunde“, fordi de „gør Guds Ånds vidnesbyrd ugyldigt.“

Den anden gruppe hævder, at De Forenede Stater er fremstillet som røverne i vers fjorten. Denne gruppe er ude af stand til eller uvillig til at se, at Antiochus Magnus i vers ti til femten repræsenterer De Forenede Stater. Ligesom protestanterne i den milleritiske historieskrivning hævdede, at røverne var Antiochus, identificerer den gruppe, som er uvillig til at se, røverne som den magt (De Forenede Stater), der er forbilledliggjort ved Antiochus.

Sankeribs angreb på Juda, som nåede helt til hovedstaden, Jerusalem, og som mislykkedes, blev ledet af Sankeribs general, Rabsjake.

Så giv nu, beder jeg dig, pant til min herre, Assyriens konge, så vil jeg give dig to tusind heste, dersom du på din side er i stand til at sætte ryttere på dem. Hvorledes vil du da kunne afvise én eneste anfører blandt de ringeste af min herres tjenere og sætte din lid til Egypten for vogne og ryttere? Er jeg da nu draget op mod dette sted uden Herren for at ødelægge det? Herren sagde til mig: Drag op mod dette land og ødelæg det. Da sagde Eljakim, Hilkijas søn, og Shebna og Joah til Rabshake: Tal dog til dine tjenere på aramæisk, thi vi forstår det; og tal ikke med os på jødernes sprog, så folkene, som er på muren, hører det. Men Rabshake sagde til dem: Har min herre da sendt mig til din herre og til dig for at tale disse ord? Har han ikke sendt mig til mændene, som sidder på muren, for at de sammen med jer skal æde deres egen afføring og drikke deres egen urin? Da trådte Rabshake frem og råbte med høj røst på jødernes sprog og talte og sagde: Hør den store konges ord, Assyriens konges. 2 Kong. 18,23–28.

Rabsjake fremførte ikke sine egne ord, men Sankeribs, Assyriens konges, ord. I Daniel 11,40 er nordens konge den pavelige magt, som i endetiden i 1798 modtog et dødeligt sår fra den ateistiske Frankrigs hånd, den sydlige konge. I verset gengælder nordens konge til sidst og oversvømmer det sydlige rige (USSR) i 1989. Da nordens konge fuldbyrdede dette værk, medbragte han “vogne og ryttere og mange skibe”. “Vogne og ryttere” repræsenterer militær magt, og “skibe” repræsenterer økonomisk magt. Disse symboler identificerer De Forenede Stater som det pavelige Roms stedfortrædende hær i sejren i 1989, sådan som det er forbilledliggjort ved Rabsjake. Antiochos Magnus i vers ti til femten repræsenterer De Forenede Stater, og eftersom William Miller med rette fastslog, at ordet “også” i vers fjorten etablerer en ny magt, der træder ind i den profetiske beretning, må “røverne” repræsentere en magt, som er forskellig fra enten de ptolemæiske konger i syd eller Antiochos, nordens konge, eller Filip af Makedonien.

„Sydens konge betyder i dette vers uden nogen tvivl Egyptens konge; men hvad røverne af dit folk betyder, er måske for nogle endnu tvivlsomt. At det ikke kan betyde Antiokus eller nogen syrisk konge, er klart; for englen havde i en række foregående vers talt om denne nation og siger nu: ‘også røverne af dit folk’ osv., hvilket tydeligvis antyder en anden nation. Jeg vil indrømme, at Antiokus måske berøvede jøderne; men hvorledes kunne dette ‘stadfæste synet’, når Antiokus intetsteds i synet omtales som den, der udfører en sådan handling? For han tilhørte det, der i synet kaldes det græske rige. Endvidere må ‘at stadfæste synet’ betyde at gøre det sikkert, fuldstændiggøre eller opfylde det samme.“ William Miller, Miller’s Works, Lecture 6, 89.

„Antiochus“ var et navn, som mange af kongerne i det syriske seleukidiske rige valgte. Grundlæggeren af dette rige var Seleukos Nikator, og et sted mellem seksogtyve og tredive konger

udgjorde hele rækken af seleukidiske konger. Mange af disse konger valgte navnet „Antiochus“, ligesom de mange paver vælger tronnavne, når de udvælges til paver. Paverne er alle „antikrist“, hvilket betyder „imod Kristus“. Ordet „anti“ betyder „imod“. Som antikrister har de taget navnet på deres åndelige stamfader, som er Satan. Satan og paverne identificeres begge som antikrist i inspirationen.

”Antikrists beslutning om at gennemføre det oprør, han begyndte i himlen, vil fortsat virke i ulydighedens børn.” Testimonies, bind 9, 230.

En pave er en repræsentant for Satan, og således er de begge imod Kristus, og derfor er han „antikrist“. De vælger et navn, når de indtager embedet som pave, og bliver Satans jordiske repræsentant.

“For at sikre verdslige fordele og æresbevisninger blev kirken ledt til at søge jordens store mænds gunst og støtte; og da den således havde forkastet Kristus, blev den bragt til at yde troskab mod Satans repræsentant — biskoppen af Rom.” Den store strid, 50.

På deres gerninger skal I kende dem, og paverne fortsætter det samme værk som Satan.

”Gennem Roms pave er det samme værk blevet fortsat her på jorden, som blev udført i himlens sale før mørkets fyrstes fordrivelse. Satan søgte at ændre Guds lov i himlen og at fremføre et tillæg af sin egen hånd. Han ophøjede sin egen dømmekraft over sin Skabers og satte sin vilje over Jehovas vilje og erklærede derved i realiteten Gud for fejlbarlig. Paven følger ligeledes den samme kurs og søger, idet han gør krav på ufejlbarlighed for sig selv, at tilpasse Guds lov til sine egne forestillinger, idet han mener sig i stand til at rette de fejl, han mener at se i himlens og jordens Herres vedtægter og bud. Han siger i realiteten til verden: Jeg vil give jer bedre love end Jehovas. Hvilken fornærmelse er dette ikke mod himlens Gud!” Signs of the Times, 19. november 1894.

Selv om Seleukos Nikator grundlagde det seleukidiske rige, valgte mange af de efterfølgende konger navnet »Antiochos« til ære, ikke for Seleukos, men for hans far. Seleukos’ far, Antiochos, var en adelsmand og en general i tjeneste hos kong Filip II af Makedonien, som var far til Alexander den Store. Denne adelige rang og militære baggrund bidrog til at lægge grundlaget for Seleukos’ egen fremtrædende rolle og hans efterfølgende magtovertagelse efter Alexander den Stores død.

Seleukos’ rige blev grundlagt, da han overtog kontrollen over tre af de fire områder i Alexanders rige. Rom erobrer ligeledes tre geografiske magter for at tage herredømmet og blive nordens konge. Da Seleukos havde sikret sig øst, vest og nord, blev han nordens konge i den historiske beretning, og hans hovedstad var byen Babylon. Mange af de efterfølgende konger valgte navnet »Antiochos«, da de besteg den nordlige trone, for derved at ære deres politiske stamfader. Parallellen er let at få øje på, hvis man vælger at se den. Hvis man ikke gør det, gør man ikke.

Navnet “Antiochus” (Αντίοχος på græsk) stammer fra de græske elementer “anti” (der betyder “imod” eller “modsatning til”) og “ocheo” (der betyder “at holde fast ved” eller “at opretholde”). De nordlige konger valgte navnet for at opretholde deres politiske arv fra faderen, ligesom antikrist

(paverne) vælger navne, når de begynder at regere. Ligesom paverne er repræsentanter for deres fader, djævelen, således er også Antiochus'erne i det syriske rige forbilleder på repræsentanter for deres fader. I denne anvendelse repræsenterer Antiochus en stedfortræder for deres fader. Den stedfortræder for den pavelige magt, som fandtes i 1989, var De Forenede Stater, og det verdslige vidnesbyrd stadfæster forholdet mellem antikrist, pave Johannes Paul II, og Ronald Reagan i deres arbejde for at bringe det tidligere Sovjetunionen til fald.

I vers ti til seksten indeholder den første og den sidste verslinje direkte henvisninger til vers fyrre og enogfyrre. Vers ti repræsenterer direkte vers fyrre. Vers seksten repræsenterer direkte vers enogfyrre. Versene repræsenterer den del af Daniels profeti, som vedrører de sidste dage.

„Den bog, som var forseglet, var ikke Johannes' Åbenbaring, men den del af Daniels profeti, som vedrørte de sidste dage. Skriften siger: 'Men du, Daniel, hold ordene skjulte og forsegl bogen indtil endens tid; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor' (Daniel 12:4). Da bogen blev åbnet, lød forkyndelsen: 'Tiden skal ikke være mere.' (Se Åbenbaringen 10:6.) Daniels bog er nu uforseglet, og den åbenbaring, som Kristus gav til Johannes, skal nå alle jordens indbyggere. Ved kundskabens vækst skal et folk beredes til at bestå i de sidste dage....“

"I den første engels budskab kaldes mennesker til at tilbede Gud, vor Skaber, som har skabt verden og alle de ting, som er deri. De har vist hyldest til en institution under pavedømmet og derved sat Jehovas lov ud af kraft, men der skal komme en tiltagende kundskab om dette emne." Selected Messages, bog 2, 105, 106.

Ved endens tid i 1989 repræsenterer de sidste seks vers i Daniels bog kapitel elleve den „del af Daniels profeti, som vedrørte de sidste dage“. Dette blev erkendt, da den da blev forseglet op, og denne åbning frembragte en forøgelse af kundskab om „pavedømmets indstiftelse, hvorved Jehovas lov gøres ugyldig“. Alfa og Omega fremstiller altid enden ved begyndelsen, og den prøvelsesproces, som begyndte i 1989, var udformet til at frembringe to klasser af tilbedere.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; for ordene skal holdes skjulte og besejlede indtil endetiden. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Vi befinder os nu i den sidste fase af denne prøvelsesproces, for striden om røverne ved adventismens begyndelse gentages nu. At identificere røverne som Amerikas Forenede Stater er at identificere Antiochus som røverne. Det er den samme strid som milleritterne og protestanterne stod i.

Ved afslutningen af prøvelsesprocessen, ligesom ved begyndelsen af prøvelsesprocessen, som begyndte i 1989, åbner Løven af Judas stamme seglet på „den del af Daniels profeti, som vedrørte de sidste dage“. I 1989 var det de sidste seks vers i Daniel elleve, og ved afslutningen er det den skjulte historie i vers fyrre, som er forbilledligt fremstillet i vers ti til seksten.

Vi vil i de følgende artikler fortsætte vores behandling af de seks stridsspørgsmål i adventismens historie. Det første af disse seks stridsspørgsmål illustrerer det sidste af disse seks stridsspørgsmål.

Vi vil anvende det første og det sidste stridsspørgsmål til at lægge de øvrige fire stridsspørgsmål ind over dem, efterhånden som vi udfolder de elementer, der er involveret i retfærdighedens fjendes bestræbelser på at hindre Guds folk i ret at udlægge »synet«, som er stadfæstet ved symbolet Rom.

„Medmindre vi forstår betydningen af de øjeblikke, som hastigt glider over i evigheden, og gør os rede til at bestå på Guds store dag, vil vi være utro forvaltere. Vægteren skal kende nattens time. Alt er nu iklædt en alvor, som alle, der tror sandheden for denne tid, bør indse. De bør handle med henblik på Guds dag. Guds domme er ved at falde over verden, og vi behøver at forberede os på den store dag.

„Vor tid er dyrebar. Vi har kun få, meget få prøvetidsdage, hvori vi kan berede os til det fremtidige, udødelige liv. Vi har ingen tid at spille på tilfældige handlinger. Vi bør frygte for kun at strejfe hen over overfladen af Guds ord.“ Testimonies, bind 6, 407.